

dansk Lovgivning foreskrevne Fredskovs-pligt, medens andre Skove, bortset fra de ved Lov Nr. 349 af 6. Maj 1921 indførte midlertidige Bestemmelser, ikke er underkastede nogen Art af Skovtvang. Reglerne om, hvilke Skove i de sønderjydske Landsdele der skal staa aabne for Almenheden, maa derfor — som ovenfor anført — formuleres særskilt. Reglerne er for de private Skoves Vedkommende formulerede i Overensstemmelse med de for det øvrige Land foreslaaede Bestemmelser, saa at al fra gammel Tid eksisterende Skov bliver aaben for Almenheden.

Til § 3.

Det foreslaas her, at Retten til Færdsel i de Skove, der staa aabne for Almenheden, kun skal omfatte Færdsel til Fods eller med Cykle, idet dog Færdsel med Husdyr, Heste- eller Trækvogne paa de gennem de nævnte Skove førende private Veje kun skal kunne paadrage Ansvar, naar det ved Opslag er tilkendegivet, at Vejen er privat.

Til § 4.

De i denne Paragraf foreskrevne Regler om Adgangsveje til de Skove, der staa aabne for Almenheden, er formulerede i Overensstemmelse med Reglerne i Forslag til Lov om Naturfredning § 24, 5te Stk.

Til § 5.

Af Hensyn til Skovdriften foreskrives det her, at Skovejeren skal være berettiget til ved Opslag at forbyde Færdsel i den Del af Skoven, som er indtaget til ny Kultur, dog at Fredningsnævnet kan opheve et saadant Forbud, naar Kulturerne efter Nævnets Skøn er komne i saa stærk Vækst, at de ikke længere kan tage Skade af Færdselen. Endvidere foreslaas det, at Fredningsnævnet paa Skovejerens Begæring ved Kendelse skal kunne bestemme, at Skoven eller Dele af denne skal være spærret for Almenheden, naar ganske særlige Grunde taler derfor, hvorved man særlig har tænkt paa Hensynet til

Skovejerens og hans Betjentes Privatlivs Fred, der kan gøre det ønskeligt, at de i Nærheden af en Bolig beliggende Dele af en Skov kan spærres for den almindelige Færdsel.

Til § 6.

Denne Paragraf hjemler Skovejeren Ret til at give Publikum visse Forskrifter for Færdselen, sigtende til Opretholdelse af Skovfreden.

Til § 7.

Det bestemmes her, at Politimesteren paa Skovejerens Forlangende skal meddele Personer, som er straffede for ulovlig Jagt, Skovtyveri, eller for gentagen Overtrædelse af denne Lovs Bestemmelser, Tilhold om ikke at færdes i Skoven uden for de offentlige Veje og Stier.

Til § 8.

Foruden Straffebestemmelser indeholder denne Paragraf en Bestemmelse om, at Skovejeren er berettiget til selv eller ved sine Folk at anholde den, der i Skoven færdes paa anden Maade end efter § 3 tilladt eller gribes i Overtrædelse af de i Henhold til §§ 5 og 6 udstedte Forbud, og til at affordre ham Oplysning om Navn, Stilling og Bopæl, samt til i Vægningstilfælde at føre ham til nærmeste Politimyndighed. Den Skovejeren eller hans Folk saaledes tillagte Ret svarer til den Ret, der i Følge Lov om Jagten af 30. Juni 1922 § 13 tilkommer den Jagtberettigede eller hans Folk overfor den, som gribes i ulovlig Jagt.

Til § 9.

Som anført i Bemærkningerne til § 23 i det Rigsdagen samtidig med nærværende Lovforslag forelagte Forslag til Lov om Naturfredning kan det næppe antages, at Bestemmelserne i § 8 i Lov om Mark- og Vejfred af 25. Marts 1872 finder Anvendelse paa Skove. Man finder det derfor rettest at foreslaa, at den nævnte Lovbestemmelse fremtidig skal komme til Anvendelse paa de Skove, der ikke staa aabne for Almenheden.